

ТРЕВОГА

Въ тебъ, страна, нощемъ народътъ заспива въ едно буреносно
затишие,
въ твойтъ дивни клисури отеква тревожниятъ викъ на свѣта,
вмѣсто свѣтли лазури надъ тебе простори натегнали дишатъ,
вѣроветъ не стихватъ и съ яростенъ вой надъ селата плющятъ.

Въвъ нощта неспокойна зарятъ небесата отъ ужасъ изтръпнали
и по тѣхъ на войната циничния погледъ блуждае сега.
Чуй! Отъ нѣкъде дръзко долитатъ на танка желѣзнитъ стѣпки
и въ засада потрива ржце настървено и дебне те днеска врага,

О, страна, заесени безъ слънце, безъ радостъ и съ нивя неорани,
равнинитъ сѣ мъртви и зла тишина надъ тѣхъ тежко лежи,
но въвъ нея азъ виждамъ стаена народната страшна закана
и чувствамъ, какъ въ нея нечувана сила до пробивъ тежи.

И макаръ, че до днеска не помнимъ по-тежка и толкозь тревожна
година
и така динамично да блѣсватъ и гаснатъ и нашитъ дни,
ние растнемъ и крепнемъ подъ сѣнката зла на зенититъ зинали
и не трепваме въ смутъ и тревога предъ днешнитъ диви войни